

Postturen

En helg på hösten skulle David och jag få följa med postskjutsen till Mellansel. I grannbyn fanns en man som hade skaffat bil, en Chevrolet, som var väldigt fin. Förutom andra körningar brukade han också hämta posten när morgontåget kom till Mellansel och köra den till Örnköldsvik. Det var inte så långt, ungefär tre mil, men för oss var det som att fara utrikes.

Det bar iväg en lördagskväll med månsken och några minusgrader. Skogen stod rinfrostklädd i månljuset och ibland for vi förbi en sjö där det blänkte i nyisen. Jag satt och hoppades att det inte skulle komma snö än på ett bra tag så det blev möjligt att slå lake. Andersson, bilägaren, talade om för oss hur viktigt det var att brev och paket kom i rätt tid till Ö-vik, och vilka dyrbara paket det kunde vara. "En del var assurerade för flera tusen kronor, det stod på paketen", sa han.

När vi kom fram gick Andersson sin väg och lämnade oss kvar i bilen. Vi tänkte att han kommer väl snart tillbaka, men tiden gick och kylan började krypa innanför kläderna så vi gick ur bilen och sprang en bit för att bli varma. Sedan tittade vi på ett lok som stod på stationsområdet. Vi tyckte allting var så stort, hjulen var lika höga som vi var långa.

När kylan började kännas riktigt besvärande sprang vi en bit igen och såg då att järnvägs kaféet stod öppet. Efter mycken tvekan, vi var nämligen medellösa, beslöt vi att gå in och värma oss. Det var skönt att komma inomhus och vi satte oss vid ett bord och tittade oss omkring. Efter en stund kom en stor kvinna fram och frågade om vi ville beställa något. Vi sa att vi bara önskade värma oss en stund. Kvinnan frågade oss vad vi hette, varifrån vi kom och hur vi hade hamnat där vid denna sena timme? Vi redogjorde för omständigheterna och nämnde våra föräldrars namn men hon bara skakade på huvudet. Våra föräldrars namn var inte gångbara i Mellansel. Vi var för långt hemifrån. Sedan hon granskat de penninglösa ytterligare sa hon med en blick på de övriga kafégästerna: "Vackere bån!" (vackra barn) och lämnade oss. Det var ju alltid något.

Då kaféet stängde och vi kom ut igen visade klockan på stationshuset elva. Vi började fundera över hur natten skulle gestalta sig. Tåget kom inte förrän vid femtiden och vi kunde inte förstå varför Andersson for dit redan på kvällen. Rätt som det var dök postköraren upp. Han hade nästan glömt sina passagerare. "Jösses, går ni här ute i kylan, kom in, kom in!" Han visade oss in till postavdelningen på stationen. Mitt på golvet stod en stor kamin och spred skön värme. "Ni får ligga på golvet här vid kaminen", sa han, "och tag ett paket som är högt assurerat och lägg under huvudet", skämtade han. På hyllorna låg en massa paket. Vi gjorde som han sagt och kröp ihop vid kaminen och somnade.

På morgonen när vi vaknade var Andersson i full gång för att ordna för hemresan. Han hade lastat bilen med postsäckar så det blev lite knappt med utrymmet men i gengäld varmare. Månen sken fortfarande när vi började återfärden, men bleknade efterhand som vi närmade oss Ö-vik och det började dagas.

"Det blir fint jaktväder idag!" sa bilföraren sedan han burit in postsäckarna.

"Nu ska vi fara till Åsliden och hämta två gubbar som ska ut på jakt".

Gubbarna visade sig vara kraftiga karlar med stora ryggsäckar, hagelgevär, och naturligtvis hund, en stövare, som slickade oss i ansiktet. Nu blev det verkligen trångt. "Men gosse, varför ha du `båna'(barnen) med", undrade jägarna. Andersson försäkrade att vi tog så lite plats att det inte hade någon betydelse. Det rädde en viss oenighet om detta och vi kände oss skyldiga.

Nu gick färden upp till Forsliden där jägarna skulle stiga av. Då vi åkt någon kilometer enades man om att stanna och dricka lite kakao. David och jag, som inte fått vare sig vått eller torrt på ett bra tag, gladdes vid tanken att möjligen få vara med på ett hörn. Det fick vi nu inte för det var en alldeles speciell sorts kakao, som inte fick drickas av småpojkar, försäkrade man och skrattade menande. En av jägarna tog fram en termosflaska och slog lite kaffe i tre koppar. Sedan höll han en och en kopp innanför rocken, det kluckade, anletsdragen ljusnade och man drack samtidigt och sa:"Hej!" Det var gott med kakao, vidhöll man, i synnerhet när det var kallt.

När vi kom fram till Forsliden var alla glada i hågen och tyckte att kakaodrickandet hade gjort underverk, varför det vore klokt med ytterligare en kopp eller två. Så småningom lämnade jägarna oss för att gå till sitt viktiga värv och vi återvände till Backsjö. Postköraren var nu världens bästa chaufför, gapade och sjöng och nyttjade hela vägen för egen del. Vi kom lyckligt och väl fram och sedan vi stigit av vid Davids föräldrahem stötte vi på ytterligare harjägare, som såg ut att höra till kakaodrickarna. En av dem gick omkring och förbannade sin otur att han lämnat passet. "Jäsicken, att jag skulle gå från passet", upprepade han gång på gång. "Jäsicken!" Han skulle i så fall ha kunnat nedlägga en harpalt, vilket verkade tveksamt.

Det hade varit en händelserik helg, och David och jag gick var och en hem till sitt för att få något att äta och kanske sova en stund.

Ossian Johansson 1930-talet.